

До Українського Козацького Народу.

Постріл в Парижі 25 травня 1926 р., мов грім передчасної бурі розкотівся по всім закуткам на чужині та широкою луною по безмежним степам України, принісши Тобі і Козацьким могилам звістку, що впав найліпший син України і Твій Головний Вождь Симон Петлюра.

Помолись же широко, Український Козацький Народу, за упокой його Великої Душі і схиливши голови над його свіжою могилою, замислись над тим, що в X-му столітті, на руїнах Держави царських Скитів, збудував Ти, під проводом Хороброго Святослава й Володимира Великого, могутню Українську Державу.

Але не втримали Твої могутні рамена того тягару людської боротьби, яку вів Ти за схоронення своєї державности, та за мир і спокій народів західної Європи, затулюючи їх своїми персями від навалу диких татарських горд.

В XVII столітті відбудував Ти знову, під проводом Твого найславнішого і Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, Самостійну Українську Народню Козацьку Республіку. Але не скористав Ти праці Залізного Гетьмана.

Замість зміцнення та удосконалення господарства в своїй власній державі, Ти, під'юкуємий ворогами та своїми ренегатами, пішов на партійну гризотню та деморалізацію своїх сил, створивши на своїй рідній землі Руїну, котра, на радість Твоїх ворогів знищила перш усього Тебе самого морально, національно й економічно, та кинула в ярмо московської неволі.

Переживаючи цей ганебний стан рабства, Ти всеж не послухав могутнього поклику Твоїх Великих Гетьманів: Івана Виговського, Петра Дорошенка та Івана Мазепи, котрі кликали Тебе до останньої кривавої боротьби за Самостійність Твоєї Батьківщини.

Покинув Ти також Твого славного Гетьмана Пилипа Орлика, який з купкою Українського Козачества, боровся невпинно на чужині за честь України та Твою свободу. Не принесла Тобі також довгоочеканої волі і революції 1917 р.

Кинутий чужою, провокаційною, пропагандою в межеусобну боротьбу і в погоні за порожніми гаслами "єдиного революційного російського фронту", Ти знищив себе і Батьківщину, та знову упав в ярмо неволі.

І от тепер, замість того щоби посідати в згоді свою рідну землю, Ти згубив її, віддавши на руїну ворогам, а сам у великому числі перебуваєш в злиднях на чужині.

Український Козацький Народу!

Глянь на Твою, колись велику і могутню, Батьківщину. Де золотом переливалися пішні й багаті степи, де шуміли гаї і вишпелі садки, ховаючи в собі тихі козацькі оселі, де пишню росцвітали багаті міста, де стояли Твої Церкви і вівтарі прадідівської віри, — нині гори могил, мертві долини, горе, кров, сльози, голод і пошесті, а над усією цією страшною могилою кряче чорний крук та вше голодний вовк, шукаючи, як і ворог-вандал, хижої здобичі.

До всього цього насипав Ти недавно свіжою могилою в Парижі над Симоном Петлюрою, як колись насипав в Галаці над Іваном Мазепою.

При такому становищі, котре, як і в часи після Полтавської катастрофи 1709 р., загрожує повним упадком України, в розумінню згублені нею єдиного провіді і прапору Державности — глибоко сколихнуло Українське Козачество і громадянство і вони, Універсалом, від Організованого Українського Козачества 6. Українських Армій, 1-го липня 1926 р., та Деклярацією, Українського Культурного Об'єднання в Болгарії, від 4-го липня 1926 р. звернулись до мене з проханням прийняти загальнодержавний провід в цей тяжкий переходовий мент, до часу поки прийде та довгоочекана хиля, коли Український Козацький Нарід, по звільненню своєї землі від окупантів, зможе вільно оголошити той Уряд, якого він забажає.

Приймаючи, з низьким укліном подяки за честь і широке довіря, Булаву і Бундук Гетьмана України на далекій чужині в час найбільшої нашої роз'єднаности, руїни і деморалізації; в час коли ворог посідає нашу землю; в час коли недавно упав смертю мученика Головний Отаман Симон Петлюра; в час коли я безохороний і беззахистний від усіх ворожих випадів проти мене — Я сподіваюсь, що Український Козацький Нарід зміє збачити те, що беру на себе цей тяжкий обов'язок не для власної пихи й користи а лише для боротьби за волю мого народу і Самостійність України!

"Бог і Україна!" — Мій Бог, прапор і Прапор — мусить стати Твоїм Богом, програмом і Прапором і, коли я упаду на моєму тяжкому, тернистому шляхові, не думай про мене, а лише об тім, щоби жила "Самостійна Соборна Великодержавна Україна". Вибери негайно кращого і достойного з посеред себе, підляж йому яко Вождеві і неси мій клич "Бог і Україна" до повної перемоги і слави.

Українське Козачество!

Ти мусеш стати зразком єдности і витривалости для всіх упавших духом! Ти мусеш вірять — бо я вірю! Ти мусеш боротись — бо я борюсь! Ти мусеш бути переможцем — бо того жадає Україна і Нарід! — Та армія національного визволення, котру Ти будуєш, росте зо дня на день, з години на годину. І як раз в цей, найтяжчий для України і для нас всіх, мент, я кажу що, немає Українського червоного чи білого Козачества — ає Українське Народне Козацьке Військо! Немає Українського комуністичного народу-пролетаріату — а є Єдина Велика і Могутня Українська Нація з'єднана в Українській Народній Козацькій Республіці заповіданій й Богданом Великим!

Отже тому я вірю, що скоро настане хвилинка, коли, роз'єднаний ворогом, нарід згорнеться грізною силою в національні лави і піднявши, потоптані ворогами, святі клейноди Слави і Волі України він з гордим кличем "Бог і Україна" понесе їх в Святотрестольний Київ.

Звертаючись до Тебе, Український Козацький Народу, з вищесказаним моїм словом я одночасно оголошую при цьому основний державний програм переходового часу, на основі котрого будуть вироблені остоточні закони Республіки.

1. Великодержавна Самостійна Соборна Україна — як Українська Народня Козацька Республіка.
2. Маєстат Українського Козацького Народу та Республіки спочивають на історичних традиціях нації під Булавою Гетьмана України, що керує Республікою через, призначених ним, Генерального Писаря України (Канцлер), Наказного Отамана Українського Козачества і Генерального Обозного України (Військовий Міністр), при повній співпраці з Генеральною Державною Радою Республіки (Сойм) обібраною на засадах широкого народного представництва.
3. В час переходовий і до повного звільнення України від чужої окупації, Гетьман з'єднує в своїй особі права Національного Диктатора Республіки.
4. Гетьман обдаровує титулами, рангами і орденами Українських громадян, котрі своєю громадсько-державною працею, чи військовими здібностями та хоробрістю користно прислужились Республіці і Нації.
5. Вищою судовою установою в Республіці є Генеральний Суд.
6. Терен України, взглядно господарчим і адміністративним вимогам, поділяється на натуральні адміністративно-військові області.
7. Оголошується широка децентралізація внутрішнього законодавства і управління для областей, та усовуються всякі перепони і переслідування в правах по національним і релігійним ріжницям, за службу в радянських державних установах та червоній армії.
8. Державні апарати і видатки на них скорочуються.
9. Оголошується свобода, недоторканість і захист прав людини.
10. Українське Козачество, що має стати одним з головніших факторів національного відродження України, відбудовується на історичних традиціях його внутрішнього керування і організації згідно особливого закону, Гетьманом України, до того Українському Козачеству наданим.
11. Українське реєстрове Козацьке військо буде організовано на основі вимог сучасної стратегії, тактики і техніки.
12. Оголошується закріплення приватної власности та принципу приватної ініціативи, як також зводиться до мінімуму державне втручання в приватно-правове життя.
13. Землі, заняті Українським Козачеством і громадянством за час революції з 1917 р. і продуктивно ними обробляємі, закріплюються за ними як власність.
14. Всі вільні землі будуть перебрані до державного земельного фонду Республіки.
15. Старшини і Козаки, що боролись за визволення України в лавах Українських Армій з 1917 р., як також родини загинувших в битвах, будуть наділені землею з державного земельного фонду по встановленій до того законом нормі, наколи таї безземельні або малоземельні.
16. Всі дальніші мировживання і розпорядження влади Республіки в вирішеню земельного питання, будуть передані Земельним Областним Радам і будуть базуватись на засадах найліпшого забезпечення продовольчих потреб населення, та на розвитку сільського господарства в виглядах поліпшення його якости й кількості.
17. Питання поліпшення народного господарства та організація внутрішньої торгівлі — будуть передані Областним Кооперативним Радам.
18. Вирішення робітничого питання влада Республіки передасть Областним Робітничим Радам, котрі мусять виробити проект сталого робітничого законодавства, регулюючого раз на завжди взаємовідносини меже робітниками і Урядом.
19. Визнається державне значіння Церкви в життю обновленої України. Оголошується свобода Автокефальної Української Церкви від бюрократичної опіки, при широкій матеріальній підтримці Церкви з боку Республіки. По звільненю України від ворожої окупації буде скликаний Всеукраїнський Церковний Собор для проголошення і обрання Патріарха всея України, яко Єдиного незалежного Голови Української Автокефальної Церкви.
20. Уряд Республіки доложить всіх сил до відродження міжнародного значіння національної України в мирному співжиттю з сусідами та іншими державами і в суспільній з ними праці над культурним і економічним відбудованням всесвітнього добробуту та правопорядку.
21. Оголошується признання державних боргів, зроблених національними урядами України з 1917 р. на користь визволення і економічної відбудови України. Остоточне вирішення цього питання, по звільненю України, буде передано спеціальній фінансовій комісії Республіки.
22. Наколи би з боку світових держава були заявлені вимоги що до визнання Україною частини боргу, зробленого буншим російським урядом з 1914 по 1917 р. р., то це може статись лише по визволеню України і по остоточному виясненю спеціальною фінансовою комісією Республіки, який власне відсоток цього боргу спадає на Україну і чи дійсно цей відсоток боргу був виданий б. російським урядом на Україну.
23. За борги, зроблені сучасною окупаційною владою на Україні, уряд Республіки відповідальности не бере.

Допоможи мені Всемогутній Боже і Ти, Український Козацький Народу, доконати на добро Україні і Тобі те, про що я тут оголошую і до чого стремлять моя і Твоя думка. Дано року Божого 1926, дня місяця Серпня 1 го на Скитальщині.

Оригінал власноручно підписав:
Іван Полтавець-Остриця

Скрепив: — Наказний Отаман Українського Козачества і Генеральний
Уповноважений В. П. Н. К. Р. за кордоном.

Генерал Н. Горбанюк.